

SEX=БАЛЯСЫ

НАПЕРАД У МІНУЛАЕ?

Я ўжо неяк згадаў, што зараз у трэндзе — мода 1990-х гадоў. Розныя модныя дамы, дызайнеры ўсімі сіламі рэкламуюць тое, што некалі насілі бацькі цяперашніх тынэйджараў. Памятаеце, я расказваў пра «татаў стыль»: пра красоўкі і расцягнутыя світары? («13-гадовая Каця, прыйшоўшы дадому і ўбачыўшы маці ў сваёй школьнай форме, зразумела, што сёння яна будзе начаваць у бабулі».) І вось жа што дзіўна! Раней мы імкнуліся зазірнуць у будучыню, уяўляючы яе на свой капыл, марачы пра «прыгожае далёка». А цяпер, выходзіць, нас цягне назад, у мінулае? Выпадковасць? Не думаю, як любіць паўтараць адна вядомая тэлеперсона.

За ўсім гэтым стаяць найперш разлік і грошы. Новыя трэндзы — гэта не больш, чым, напрыклад, вяртанне тупляў з круглым ці квадратным носам праз колькі гадоў. («Усе маркетологі і мерчандайзеры свету бясцільна супраць мужыка са спісам пакупак».) Напрыклад, купальнікі ў стылі 1990-х з высока выразанымі трусікамі — апошні трэнд пляжнай моды. Раней лічылася, што насіць іх могуць толькі дзяўчаты з бездакорнымі фігурамі. А што, не так? Не, спрабуюць даказаць мне! Нядаўна 90-кілаграмовая амерыканская мадэль Эшлі Грэм знялася на пляжы ў малюсенькім бікіні. Нягледзячы на цэлюліт... («Усё, што я ведаю пра Вольгу Бузаву і Анастасію

Валачкову, я даведаўся супраць сваёй волі».) Зрэшты, улічваючы, што па версіі Forbes, амерыканка ўваходзіць у дзясятку самых багатых манекеншчыц, чаго саромецца — за такія мільёны...

Так, я гатовы да хрыпаты даказаць, што самы сапраўдны смак не ў цяперашніх прадуктаў, а ў ранейшых — напінках «Байкал» і «Тархун», «Кішынёўскім» хлебе і балгарскім кетчупе, трубочках з заварным крэмам за 22 капейкі. Так, тады і цукар быў саладзейшы і батон смачнейшы! («У дзяцінстве мы хварэлі радзей, чым нашы дзеці. Вось думаю... Што было лячэбным? Смала... Гудрон... Кветкі акацыі... Зялёныя «драўляныя» ранеткі... Ці кіслыя попкі мурашоў?...») Адносна прадуктаў — гэта абсалютная праўда, хоць тут ёсць і больш важны момант. Гаворка ідзе пра наша дзяцінства... Пра гульні. («У дзяцінстве на перапынках мы кідаліся мокрымі анучамі. Упэўнены, цяпер для гэтага ёсць спецыяльная праграма для айфона».) Пра першыя пачуцці. («Калі я сёння прачытаў статус «Малады сексуальны хлопец 14 гадоў шукае непрадказальную палку дзяўчыну 14—15 гадоў для сур'ёзных адносін», то зразумёў, што мне ўжо ў прынцыпе пазнаў мітусіцца. Адбегаву, як той казаў, дзядуля».) Пра самастойнасць. («— Мама, я іду дадому. Што-небудзь купіць трэба? — Кватэру сабе, сыноч, нарэшце купі і жыві асобна ад нас!») Канешне, не ўсё тады было такім вяцёлкавым, прынамсі, як нам самім уяўлялася. («Можа, ноч менавіта таму і стала сівой, што Юра Шатуноў давяраў ёй свае тайны?») Памятаеце выступленне колішняга ўдзельніка КВЗ, а цяпер вядомага стэндапера Івана Абрамава? «Мы ж менавіта таму ніколі не любілі з бацькамі хадзіць па пакупкі, бо прыгадайце: мы ішлі на рынак з жаданнем купіць сабе крутую касуху з балахоном, а табе куплялі якасны пухавік, які, самае галоўнае, попу прыкрывае і твае перспектывы з дзяўчатамі на наступныя дзесяць гадоў, таму што бралі на вырас, а ты так і не вырас».

Вы хочаце, каб апошняе вярнулася? Вось і я не. А нам гэта навязваюць, прыкрываючыся настальгіяй. Таму яшчэ больш здзіўлены тым, што на змену модзе на 1990-я гады прыходзіць чарговы трэнд — на... 1980-я! Іх яшчэ называюць «яркімі». Не ведаю, чаму. («У СССР сексу не было. Ну, у мяне дакладна не было».) Адзін дэфіцыт чаго варты. («Дарэчы, памятаю тыя часы, калі адзінай цацкай, якую можна было знайсці ў ежы, была пластымасавая лічба ў кавалку сыру».) А цяпер візажысты, стылісты, майстры па прычосках, фатографы рэкламуюць кожны сваю «дзялянку», маўляў, будзь модны. («Бабуля з унучкай два тыдні гулялі «ў школу». І толькі напрыканцы другога тыдня бабуля даведлася, што робіць за яе дамашнія заданні».) Таму мой адказ — ха-ха. («Хто касету перамотваў алоўкам, той спінер не купляе».)

Яшчэ адзін чарговы «развод», заснаваны на настальгіі, — флэшмоб «Я 10 гадоў таму», які пракаціўся па ўсім свеце, у тым ліку і ў нас. Па яго ўмовах трэба было ў сеціве выкласці дзве фатаграфіі — цяперашняга дня і дзесяцігадовай даўніны. Вось, маўляў, які я быў і які стаў. («Перыядычна фоткаю вынік свайго пахудзення. Пакуль што ўсё «да».) Амаль адразу пасля запуску флэшмоба пачалі гаварыць, што гэта цудоўны спосаб абнавіць звесткі пра карыстальнікаў, якімі могуць скарыстацца і кіберзлачынцы ў тым ліку. («— Любы, перад нашым вяселлем я хачу бачыць у вас ўсім пакаяцца... — Але ж ты ўсё мне ўжо раскажала?! — Ну, ведаеш... З'явілася свежая інфармацыя...»)

«...Мінулае не вернецца, і не дапаможа сляза» — па-ранейшаму спявае вечно малады (?!) Аляксандр Саладуха, адначасова (?!) нагадваючы па настальгію па мінулым і абвяргаючы магчымасць вяртання ў яго. Ці хацеў бы я патрапіць у ранейшыя часы? Насамрэч пытанне не такое і простае. Але, мабыць, усё ж не... Хіба толькі, каб была машына часу, скокнуў бы ў мінулае на непрацяглы час. Каб убачыць маладых бацькоў, каб яшчэ раз адчуць яго — смак сапраўднага дзяцінства...

Кастусь ХАЦЕЛАЎ-ЗМАГЕЛАЎ.

«На лёдзе даю волю эмоцыям»

(Заканчэнне.

Пачатак на 1-й стар. «ЧЗ».)

— **Бацькі заўсёды падтрымліваюць вас на спаборніцтвах?**

— На турніры ў іншыя гарады не выязджаюць, але на мясцовых заўсёды прысутнічаюць. Мы пра гэта ніколі не дамаўляемся, таму што за дзень да спаборніцтваў не размаўляем, але я заўсёды ведаю, што ўбачу іх на трыбунах.

— **Не размаўляць напружана дзіцяці выступлення — звычай?**

— Мне так лягчэй сабрацца і настроіцца на старт, яны гэта ведаюць. За дзень да спаборніцтва не кантактую ні з кім, апроч трэнера, а ў дзень пракату толькі трэніруюся, сплю і слухаю музыку.

выхавала алімпійскіх чэмпіёнак Юлію Ліпніцкую і Аліну Загітаву. Якія галоўныя ўрокі атрымалі ад яе?

— Канкрэтна ў Этэры Георгіеўны я займаўся два гады, і ў мяне засталіся выключна станоўчыя ўражанні. Да гэтага часу падтрымліваем кантакты. Яна навучыла мяне працаваць. Там ніхто цябе не прымушае, але калі ты выходзіш на лёд, дакладна ведаеш, што будзеш рабіць.

— **Цяпер многія яе вучні кажуць пра складаны і цвёрды характар настаўніка...**

— Усё роўна, які ён, галоўнае, што яна ведае, як дасягнуць выдатнага выніку.

фота Іванна ЗАНКОВІЧ

— **Якую ролю адыгралі бацькі ў вашым станаўленні ў спорце...**

— Вельмі вялікую, хоць самі не былі прафесійнымі спартсменамі. Тата ў дзяцінстве гуляў у футбол, мама — кандыдат у майстры спорту па спартыўнай гімнастыцы. Не дзіўна, што і я выбраў спорт. Калі быў маленькі, на пляцоўцы сталічнага Лядовага палаца ўбачыў, як катаецца дзяўчынка, мне вельмі спадабалася. Тата адвёў да гэтага ж трэнера, мы пазнаёміліся, і мяне ўзялі ў групу. Ужо дрэнна памятаю першага настаўніка, ведаю, што з той групы прафесійна займацца фігурным катаннем акрамя мяне засталася толькі адна дзяўчынка. Астатнія выбралі для свайго развіцця іншыя сферы.

— **Дзеля вашай кар'еры бацькі пераехалі з Мінска ў Маскву...**

— Так, гэта быў іх выбар. І мне, і ім там было вельмі цяжка, але мы гэта пераадолелі. Аднак пазней па сямейных абставінах вырашылі вярнуцца ў Мінск. Гэта ніяк не адбілася на маёй кар'еры, так атрымалася, што ў мяне якраз здарылася траўма. У Мінску я працягнуў трэніравацца ў Надзеі Пахамовіч, з якой працую і цяпер.

— **А ў Маскве трэніраваліся ў групе ў Этэры Тутберыдзэ, якая**

наогул, наколькі істотна спартсмену быць з трэнерам на адной хвалі?

— Гэта вельмі важна, напрыклад, мы з маім настаўнікам разумеем адно аднаго з паўслова. Скажам, хачу сёння паспрабаваць нейкі элемент, і яна ніколі не бывае супраць. У нас не здараецца канфіктаў ці рознагалоссяў, хоць у мяне дастаткова складаны характар.

— **У Беларусі фігурнае катанне не вельмі папулярнае від спорту. Ніколі не было жадання пачаць развівацца ў іншай сферы?**

— Летась быў цяжкі аднаўленчы перыяд пасля аперацыі, у галаве раілася вельмі шмат розных думак, але каб кінуць спорт, да такога не даходзіла.

— **У дзяцінстве ў вас быў прыклад фігурыста, на якога хацелася б быць падобным?**

— Канкрэтнага куміра не было, але мне заўсёды падабалася, як катаецца іспанец Хаўер Фернандэс. Прыемна было сустрэцца з ім на мінскім лёдзе, прытым асабліва ў такіх значальных для яго турнір — апошні ў кар'еры. Хаўер вельмі прыемны чалавек.

— **Вам у маладыя гады прыйшлося змагацца з сур'ёзнай траўмай. Гэта складана?**

— Так, выходзіць з сітуацыі значна цяжэй маральна, чым фізічна. Для мяне ў гэты час галоўным было зразумець, што нічога страшнага не здарылася, самому сабе тое даказаць. Я правёў тры месяцы без лёду, але вельмі рваўся катацца. Калі выйшаў на яго, трэба было ўнушыць сабе, што боязі няма, я павінен рабіць усё, як і раней. Было дастаткова цяжка перасіліць сябе.

— **«Больш за ўсё я не люблю загадваць. Але, вядома, як і ўсе спартсмены мару пра Алімпіяду».**

— **Вы казалі, што часта перад выступленнем слухаеце музыку. Што гуляць у навушніках часцей за ўсё?**

— Рок, прычым досыць цяжкі.

— **А катаецеся вы часта пад класіку. Спартсмену варта разбірацца ў розных жанрах музыкі?**

— Цяпер якраз усё часцей свет фігурнага катання сыходзіць ад класікі. На лёдзе ты быццам пераказваеш кнігу, таму, вядома, трэба разбірацца, разумець, пра што тая ці іншая музычная кампазіцыя, каб данесці сэнс да гледачоў і суддзяў.

— **Фігурнае катанне — гэта сумесь артыстызму і тэхнікі. Што даецца вам складаней?**

— Усё складана. Але на лёдзе я даю волю эмоцыям, таму з артыстычнасцю праблем няма. Дарэчы, у гэтым сэнсе я досыць розны, па-за межамі катка — дастаткова закрыты чалавек.

— **За дзве-тры хвіліны на лёдзе, падаецца, вы аддаёце вельмі шмат сіл, у тым ліку эмацыянальных. Як іх аднаўляеце?**

— Мяне падтрымліваюць сябры, пасля пракату вельмі хочацца размаўляць, дзяліцца эмоцыямі, і гэта мне дапамагае.

— **Што ў вашых глабальных мэтах?**

— Я не хацеў бы казаць пра свае канкрэтныя планы, усё ж такі варта жыць сённяшнім днём. Больш за ўсё я не люблю загадваць. Але, вядома, як і ўсе спартсмены, мару пра Алімпіяду.

— **Чым захапляецеся акрамя спорту?**

— Фігурнае катанне забірае асноўную частку часу, я заўсёды ва ўніверсітэце або на катку. Калі ёсць вольны час, вельмі люблю паглядзець баскетбол, у прыватнасці NBA, любімая каманда — «Лос-Анджэлес Лэйкерз».

— **Калі б не катанне, чым бы маглі займацца ў жыцці?**

— Я думаю, гэта сто працэнтаў быў бы спорт: альбо футбол, альбо баскетбол.

Дар'я ЛАБАЖЭВІЧ.

ЧЫРВОНКА
 ЧЫРВОНАЯ ЗМЕНА

РЭГІСТРАЦЫЙНАЕ ПАСВЕДЧАННЕ №12
 ад 19 лютага 2009 года выдана
 Міністэрствам інфармацыі Рэспублікі Беларусь.
 Заснавальнікі газеты —
 рэдакцыйна-выдавецкая ўстанова «Выдавецкі дом «Звязда»,
 грамадскае аб'яднанне «Беларускі рэспубліканскі саюз моладзі».
 Дырэктар — галоўны рэдактар
 СУХАРУКАЎ Павел Якаўлевіч.

Адказны за выпуск: рэдактар аддзела
 Надзея НІКАЛАЕВА, рэдактар аддзела Сяргей РАСОЛЬКА.
 Выдавец — рэдакцыйна-выдавецкая ўстанова «Выдавецкі дом «Звязда».
 Адрас рэдакцыі: 220013, г. Мінск, вул. Б. Хмяльніцкага, 10А.

Кантактныя тэлефоны: 292 44 12, 287 17 41.
 e-mail: info@zviazda.by

Газета аддрукавана ў Рэспубліканскім унітарным прадпрыемстве
 «Выдавецтва «Беларускі Дом друку».
 ЛД №02330/0494179 ад 03.04.2009.
 220013, г. Мінск, пр. Незалежнасці, 79.
 Тыраж 20.008.
 Нумар падпісаны ў 19.30 20.02.2019 г.